

CAMPLLONG

Poble de la comarca del Gironès, a la vall mitjana del riu Onyar.

PRON. MOD.: *kamlõn*, oït a Girona per J. M. Ca-⁵ sacuberta.

DOC. ANT. «*Campolongo*» a. 922 (Alsius, *Nomenclátor*, 28; cf. Monsalvatje, *Noticias históricas* XVIII, 7); «*Camplonch*» a. 1359 (*CoDoACA* XII, 98.103); «*Campolongo*» a. 1379 (Alsius, *Nomenclátor*, 28).¹⁰

HOMÒNIMS. *Campllong*, en el terme de Sopenra (Alta Ribagorça). Documentat l'any 988-996: «in monasterio Alaoni --- in loco ubi dicitur Campum longum» (Abadal, *Pallars i R.*, 448).

Pla de *Campllong*, en la serra que parteix aigües¹⁵ entre el Llobregat i l'Aigua d'Ora, sobre Castellar del Riu (Berguedà). En aquest pla hi ha el famós Pi de les Tres Branques (Torrás, *Berg.*, 53). És també el nom d'una masia en el pla del mateix nom (*kamlõn*, oït per JCor. c. 1930). Està documentat «*Camplonc*»²⁰ l'any 1173 (*Cart. Poblet*, 181), i «mansum de *Campolongo*» l'any 1184 (*Cart. Poblet*, 180).

Sant Vicenç de *Campllong* són unes ruïnes a l'E. de Vernet, Conflent. Apareixen documentades l'any 952: «Sanctus Vicentius [in pago Conflente]» (Abadal, *Cat. Car.* II, 92.19).

ETIM. Del llatí *CAMPUS LONGUS* 'camp llarg'. (Sobre la palatalització de la *l*- inicial en català és fonamental l'estudi de JCor.: «La palatalització de la *l*- inicial: data, orígens i extensió antiga del fenomen» a *EntreDL*³⁰ I, 51-85). J. F. C.

CAMPMAJE[R]

Cognom d'una família coneguda de JCor. de Vernet (Canigó). JCor. en l'enquesta realitzada a Vernet i Castell recollí el NL «l'artiga del *kammázēs*» (XXVI, 146.5; 146.9), és a dir, *dels Campmàgers*, atès que la *s* final de mot s'emmaneuja sistemàticament davant so-⁴⁰ nora en el parlar rossellonès: és allà on el Sindicat d'Iniciativa (seguit avui per molta gent) posa la «Jaça de Can Magí», que és una corrupció del nom de la família.

HOMÒNIMS. «Serrat d'En Campmàge[r]», a Illa⁴⁵ de Tet (recollit per JCor. a Illa [XXVII, 16.5]).

ETIM. Del llatí *CAMPUS MAIOR* 'el camp més gran'. Cal notar que *màger* conserva l'accent del nominatiu de l'antiga declinació que passa a la darrera síl·laba en els casos oblics: *majór*. Sobre aquest punt tan significatiu de fonètica històrica cal transcriure aquí el que diu el *DECat* v, 376a46-59: «D'acord amb la declinació llatina, de tipus imparisil·làbic, l'accent es mo-⁵⁰ via del nominatiu *MAJOR* als casos oblics com *MAJÓREM*: sistema que es conservava vigent en les dues llingües de França: cas oblic *majór* (*maieur*), cas recte oc. *májer*, fr. *maire*. També això havia estat català, i encara que acf el sistema a què això pertanyia entrà en estat ruïnós més aviat, no deixa de trobar-se'n tes-⁶⁰ timonis encara en el període arcaic; si bé la pèrdua

de la vigència gramatical es marca ja, des de documents ben antics, pel fet que *màjer* pot aparèixer-hi amb funció de complement: «per aysò --- complir, cascun d'èls obliga sos béns --- e a *màger* fermetat, que <h>o juraren per Déus e per los santz Evangelis», ross., a. 1320 (*RLR* XXXII, 165)». J. F. C.

CAMPMAGRE, Pla de ~

Carena plana de pasturatges en el Pirineu, en el límit entre Mentet i Prats de Molló, entre les Fonts del Tec i la Ribera del Callau, en el trifini del Vallespir, Conflent i la Vall de Camprodon.

PRON. MOD.: *kammágrə*, oït per JCor. a Mentet i Camprodon l'any 1926-28. La pronunciació *kammágrə* —i no *Calm Agre*, com diu CATorrás en la seva obra *El Pirineu Català* (vol. III, 42)— és la pronunciació general entre la gent del país i tota la gent que coneix aquesta part del Pirineu.

DOC. ANT. «*Campum Magrum*» a. 1119, en el document de concessió del Mercat de Camprodon (Monsalvatje, *Colección diplomática del Condado de Besalú* VI, ap. XI, pp. 30-31; cf. Julià Pascual, *Història de Camprodon*); «in *Campo Macri*» a. 1141 (Alart, *InvLC*, s. v. magre).

ETIM. Del llatí *CAMPUM MACRUM* 'camp prim', en el sentit que dóna poc, de producció escassa. És falsa l'etimologia proposada per CATorrás que interpreta el NL en el sentit de *Calm Agra*. La mateixa descripció que CATorrás en dóna, ja permet veure que el lloc no és una *calm* (: altiplanície; cf. *DECat* II, 437-440), sinó una carena plana que respon més al concepte llatí de *CAMPUS* (: extensió de terreny ampla):³⁵ «Rima del Pla de *Calm Agre*. 2.400 m. alt. Límit entre'l Vallespir y el Conflent (...). El Pla de *Calm Agre* atapeït de bons pasturatges s'estén llargament en els cims de la serra. Bonic y extens panorama de montanyes» (*El Pirineu Català* III, 42). Tots els testimonis de la documentació antiga i la pronunciació moderna concorden en l'etimologia que admetem. J. F. C.

CAMPMAJOR, Sant Martí i Sant Miquel de ~

Pobles que es troben a l'ESE d'Olot, entre la Garrotxa i el Gironès, entre Mieres i Santa Pau. Sant Miquel de Campmajor és cap de districte municipal i Sant Martí de Campmajor és un agregat de St. Miquel.

PRON. MOD.: *kamməžó* (: St. Miquel de Campmajor), oït per JCor. a Biert (XLIV, 126). *sam mikel* --- *da kamməžó* (menys usat), oït per JMCasac. a Mieres i Banyoles.

DOC. ANT. «Sanctus Martinus in pago Bisuldunensi» a. 866 (Abadal, *Cat. Car.* II, 55.20); «Sti. Martini de *Campo-majore*» a. 1019 (Monsalvatje, *Colección diplomática del condado de Besalú* X, 153); «*Campmajor*» a. 1156 (*BABL* IV, 187); «Sent Martí de *Campmajor*» a. 1359 (*CoDoACA* XII, 108).